

Kérdések és válaszok a német csereprogram keretében 2016. október 12-19

Érdekelt valaha, hogy milyen egy másik országban az élet? Milyen lehet, egy másik családban élni, akár egy hétre is? Hogy hogyan lehet tartalmasan eltölteni egy hetet egy idegen országban? Nos, én az összes kérdésre szerettem volna választ kapni, és az esslingeni csereprogram keretében sikerült is egy élményben gazdag hét

keretében megtalálni a válaszokat.

2016. október 12-én, szerda reggel hét órakor az egri vasútállomáson felszálltunk a Budapestre tartó vonatra, majd pár átszállás és néhány „röpke” óra után, este kilencre megérkeztünk Esslingenbe. Nem mondhatnám, hogy teljesen nyugodtan szálltunk le a vonatról, mind nagyon izgultunk, hogy milyen is lesz a

találkozás, hogy fel fogjuk-e ismerni, az addig csupán képen látott cserepartnerünket. Hamar kiderült, hogy felesleges volt aggódni, mert, mint ahogy a filmekben a fontos embereket, ők is egy névtáblával vártak minket – ami, mit ne mondjak sokkal aranyosabb és dizájnosabb volt.

Már aznap este beigazolódott, hogy megérte elmenni. Mindenki megismerkedett a családjával, akik hatalmas lelkesedéssel fogadtak minket és rengeteg kérdéssel az utazással és velünk kapcsolatban. Ez alatt az egy hét alatt igazi családtagnak érezhettük magunkat, teljesen hozzászoktunk a szokásaikhoz és bekapcsolódtunk a napirendjükbe.

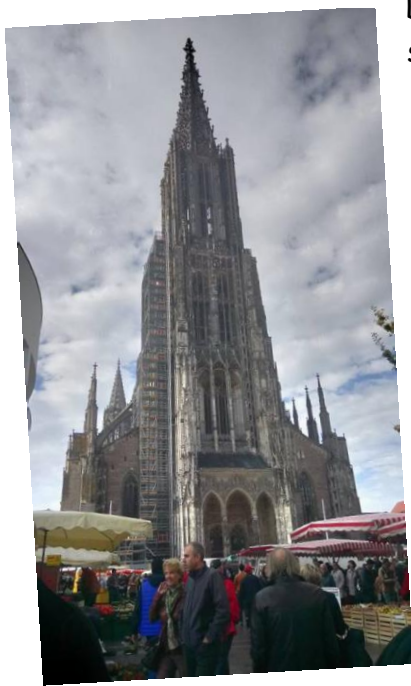
A következő napokban pedig rengeteg helyre látogattunk el. Az első napon Esslingent fedeztük fel, a városban sétáltunk, felmentük a várba, ahonnan az egész várost beláttuk. Aznap délután egy páran Stuttgartba mentek el, mi pedig jég korcsolyázni indultunk.

Másnap egy „kisebb” túrán vettünk részt, a

Duna mellett sétáltunk, amit eleinte fel sem ismertünk.

A fárasztó és megerőltető túrát a látvány és a társaság feledtette.

A hétvégén a családdal közösen találtuk ki a programot. Szombaton egy közös kirándulást Ulmba is lehetett választani, én a családommal ezen vettem részt. Az úgymond „kötelező” program az ulmi Münster megtekintése volt. A tornyát, ami a világ legmagasabb templomtornya már a vasút állomásról

láttuk, de, hogy őszinte legyek nem gondoltuk, hogy szó szerint a tetejéig fel lehet mászni. Tévedtünk. Egriként, a Minaretben már mind voltunk, gondoltuk, annyira nem lehet vészes, de amíg felfelé másztunk úgy éreztük a lépcsőknek sose lesz vége. Majd „elfogytak” a lépcsők és a látvány kárpótolt mindenért. Ez a közös „feladat” még inkább összehozta a csapatot.

A vasárnapot mindenki a családjával töltötte, rengeteg különböző és izgalmas programmal és az élménybeszámolók alapján valamennyien nagyon jól éreztük magunkat. Mi Heidelberget fedeztük fel, nagyon jól éreztük magunkat, sokat nevettünk és rengeteg fényképet csináltunk.

Hétfőn volt az úgynevezett záró est, amelyet napközben előkészítettünk. Négyfős csapatokként prezentációkat készítettünk, amelyekben a hétvégi élményeket, német és magyar ételeket és egyéb érdekességeket mutattunk be. Néhány német cserediák még magyarul is „megtanult” a bemutató kedvéért, ami osztatlan sikert aratott. A mi csapatunk a dekorációért volt felelős, így mi csak a többiek jobbnál jobb munkáját néztük meg. A délutánt viszont mindenki szabadon eltölthette, mi ekkor mentünk Stuttgartba. Este a bemutatók mellett a tradicionális sváb ételeket is kipróbálhattuk, bár már többen a családdal is megkóstoltunk párat az elmúlt napok során.

Az utolsó napon a Rajna partján található városba, Speyerbe kirándultunk.

A monumentális Dóm megtekintése és rengeteg fénykép készítése után szabad program keretében megtekintettük a várost.

A szerdai nap több okból is szomorú volt. Egyrészt, az előttünk álló egész napos vonatút miatt, melynek a végén ezúttal nem várt újabb izgalmas hét ránk. Továbbá az elválás szomorúsága miatt, hiszen annyira megkedveltük egymást. Az egyetlen vigaszt a tavaszi viszontlátás tartogat, melyet már mindannyian alig várunk.